

næbbet Sortkrage, Graarygget Krage, Langhalet Krage (eller: Hvidbroget Krage), Graanakket Krage, og Skinnende Sortkrage. Og saa maatte vi endda være glade til, hvis de ikke havde heddet: Linné's Krage, Buffon's Krage og Cuvier's Krage eller lignende.

Hvis det er muligt at beskrive Fuglen kort og klart, som ved Navnene i min Gruppe 2, saa er det det bedste. Kan man finde et kort, sammensat Navn, som i Gruppe 3, saa er det ikke ilde. Men selv et Egennavn, som intet siger, er bedre end et dobbeltløbet eller besværligt Navn. *Emberiza hortulana* kunde let have risikeret at komme til at hedde Haveverling, et lidet sigende og lidet mundret Navn. Nu har den heldigt faaet sit Navn fra sin latinske Betegnelse. „Hortulan“ siger intet, men det lyder godt, og vi kender den dog alle sammen, naar vi ser den.

KRISTEN BARFOD

25. Juli 1860—12. Marts 1944.

Af BERNT LØPPENTHIN.

Pastor emeritus KRISTEN BARFOD hørte ikke til de kedelige Skikkelser i dansk Ornithologi. Han var blandt Stifterne af Dansk Ornithologisk Forening, og selvom han ikke kunde deltage i Møder og Ekskursioner, interesserede han sig stærkt for Foreningens Liv. Dette viste han i høj Grad ved Festen i Anledning af D. O. F.s 25 Aars Jubilæum 1931, hvor han var en stadig sprudlende Kilde af Liv og Humør.

BARFOD blev født i Sørup i Angel, hvor Faderen var Præst, men under Krigsbegivenhederne 1864 maatte Familien flygte fra Hjemmet. Der fulgte nogle vanskelige Aar, hvor Faderen havde Præstekald i Herredskirke og Lille Løjtofte ved Nakskov, men siden flyttede han til Vaabensted, hvor han blev Provst. Dette Sted maa anses for KRISTEN BARFOD's egentlige Barndomshjem.

En Præsts Sønner skulde selvfølgelig være Præster, og det blev de ogsaa, selvom det i de svære Aar saa ud til at knibe med Økonomien til 3 Sønners Studering. Det klarede sig imidlertid, og KRISTEN, der som stor Dreng havde Lyst til at blive

Smed, blev nu holdt til Bøgerne, blev Student 1879 og teologisk Kandidat 1884. I Aarene 1885—90 virkede han som Lærer i Vordingborg, og derfra flyttede han til Sønderholm ved Nibe, hvor han var Præst til 1901. Herfra rejste han til Hjørlande ved Slangerup, hvor han blev siddende til 1932, de 2 sidste Aar efter speciel Ansøgning fra Sognets Beboere, der ikke vilde skilles fra ham, saa længe de kunde undgaa det. De sidste 12 Aar boede han i en Villa, han havde købt i Hillerød. Her havde han en hyggelig Tid, maaske dog bedre i Begyndelsen end i de sidste 6-7 Aar, han levede, thi da forandredes hans Sind en Del; han blev mere og mere alderdomssvækket og kunde til sidst tage Fejl af sine nære Slægtninge. Han havde faaet en Del nye Venner, mens mange gamle Venners Besøg blev sjældnere, og nogle blev helt borte.

Det er imidlertid ikke den svækkede Olding, Ornithologerne vil huske. Nej, vi mindes ham fra Hjørlande Præstegaard. Der var Hjertelighed og højt Humør, naar Kaffen blev ryddet af Bordet og Ægskufferne kom frem i det hyggelige, tobaksduftende Studereværelse. De oologiske Diskussioner og Samlehistorier svirrede i Luften, blandet med Smaaåberetninger om Oologer, gamle og unge, indenlandske og udenlandske. Fuglene blev sjældent eller aldrig omtalt under Navne, almindelig dødelige kunde forstaa; den gængse Nomenklatur var disse mærkelige Betegnelser, som BARFOD vistnok i sin Tid havde lært af Pastor THEOBALD, der som gammel Mand havde inviet den unge Kollega i forskellige af Oologiens Mysterier. Navnene var gerne den mest iørefaldende Bestanddel af den paagældende Fugls dengang anvendte videnskabelige Betegnelse, dog ofte fordrejet med dansk Endelse (Palumbaren = Duehøgen, Majoren = Musvitten, Picus = den store Flagspætte, Philomela = Nattergalen o. s. v.). Tit blev Diskussion og Atmosfære snart saadan, at Ikke-Ornithologer, der maatte være til Stede, foretrak at finde sig en eller anden Tidsfordriv eller at forsvinde fra Stuen.

BARFOD var et Stemningsmenneske, men han glemte ikke, at det var bedst at blive ved Jorden. Han var i Besiddelse af en sund og forfriskende Ironi, ikke mindst overfor sig selv. Han kunde glæde sig over „Aftensolens Flammeguld“, men han lod ikke Fantasien løbe løbsk, saa den druknede i det.

BARFOD's litterære Produktion paa det ornithologiske Omraade var begrænset, men det, der foreligger, er godt, selvom hans Stil i et Par af Afhandlingerne er en anden, end vi nu er vant til at se den i ornithologiske Arbejder; hans Ironi kommer ofte frem, og hans Humør fornægter sig aldrig. Mange Gange har han maattet høre for Lærkefalkene, der indlod sig paa Korporligheder og berøvede ham den midlertidige Brug af Hat og Næseklemmer (Jagttagelser over Sydsjællands Fugle, p. 8. Viborg 1892). Berømt er ogsaa Historien om Andreas, der var absolut uimodtagelig for den højere Paavirkning, mens han gik til Præst, saa BARFOD faktisk nærrede Betænkelighed ved at konfirmere ham, men efterat han en Dag var sendt ud at lede efter en Tinksmederede, og i Stedet stillede med en Tredækkerede, opnaaede han Velsignelsens Lykke den paafølgende Høst, idet Præstens „anløbne Samvittighed slog sig til Taals med, at en Dreng, der kunde finde Scolopax major, ikke var saa tosset endda“ (efter D. O. F. T., 1924, p. 28—29).

KRISTEN BARFOD var en kendt Foredragsholder. I D. O. F. har han kun talt en enkelt Gang i nyere Tid, om Gøgen selvfølgelig. Foredraget var meget livlig holdt, og det havde samlet en stor Tilhørerskare, men det var mere et Causeri end fremlagte Resultater af en mangeaarig Undersøgelse og var derfor noget af en Skuffelse i videnskabelig Henseende. BARFOD var Samler mere end han var Videnskabsmand, men han var meget kendt, baade i Indland og Udland, og selvom hans Betydning for Dansk Ornithologisk Forening som saadan ikke har været stor, saa kan hans Betydning for dansk Ornithologi dog anses for ikke helt ringe, ikke mindst fordi Hjørlunde Præstegaard var et Samlingspunkt, hvor yngre og ældre Ornithologer Aarene igennem blev modtaget med aabne Arme, og Erfaringer og Jagttagelser udveksledes.

Selvfølgelig var BARFOD en særdeles habil Kender af danske Fugleæg, og han havde her sine udprægede Interessefelter. Hans berømte Samling af Gøgeæg er ofte nok omtalt, men ogsaa Bomlærke og Skovpiber samt til Dels Tornsanger, som han dog uvilkaarlig fik en rig Repræsentation af i Forbindelse med Gøgeæggene, interesserede ham stærkt, og Betegnelserne *Cuculus*, *Miliar*, *Arboreus* og *Cinerea* var blandt de Fugle-navne, der hyppigst udtaltes under Ægdiskussionerne. Svømme-

fugle (Maager, Ænder o. s. v.) interesserede BARFOD mindre, og saadanne Æg, han tilfældig kom i Besiddelse af, bortbyttede han gerne til andre Samlere. Hans Samling findes nu paa Zoologisk Museum, hvor den er et Led i den smukke Række af Ægsamlinger, som i de senere Aar er erhvervet for Midler, der er stillet til Raadighed af Dr. scient. BØJE BENZON, og som i oologisk Henseende giver nævnte Institution en særdeles god Plads overfor adskillige zoologiske Museer i Udlandet.

KRISTEN BARFOD havde mange Venner. Fjender havde han maaske ogsaa; han har i alle Tilfælde ofte været Genstand for Kritik, ogsaa for berettiget Kritik, men Folk, man har holdt af, vil man gerne bevare de lyse Minder om. Jeg vil huske Oologen KRISTEN BARFOD, som han var for blot 10 Aar siden (ca. 1934), før Alderdommen begyndte at præge hans Sind for Alvor, og antagelig vil enhver, der har lært et og andet af ham i sine unge Dage og har følt hans Humør, Hjertelighed og gode Begavelse ogsaa mindes ham som den usnobbede, gamle Kammerat, han var.

ANMELDELSER

C. T. HOLMSTRÖM, P. HENRICI, E. ROSENBERG & R. SÖDERBERG: Våra Fåglar i Norden. 2den Del (Natur och Kultur, Stockholm 1944; 70 sv. Kr. pr. Bind). — — Godt et Aar efter Fremkomsten af 1ste Bind (ref. i D. O. F. T. 1943, p. 191) har nu det næste Bind af dette svenske Pragtværk set Lyset. Det fremtræder i det samme fornemme Udstyr og med samme Overdaadighed af Illustrationer som 1ste Bind, hvis Plan det iøvrigt nøje følger. Det nu udgivne Bind, som omhandler Resten af de i Sverige ynglende Spurvefugle, Spætter og Slægtninge, Ugler og Rovfugle, er skrevet af over en halv Snes Medarbejdere, der har fordelt de foreliggende Arter mellem sig. Dette vidner om, hvilken mangfoldig og skolelignende Forfatterstab Svenskerne raader over. Trods de mange Kontributører er Stoffet forbavsende ensartet udarbejdet. Det er særlig Ynglebiologien og Stemmeytringerne, der har interesseret, hvorimod f. Eks. Fødens Sammensætning og Udbredningsforholdene og de Problemer, der staar i Forbindelse hermed, affærdiges med faa Linjer. Forfatterne er ofte meget behændige Skribenter, som forstaar at slaa en Naturstemning an og som med stor Indsigt og dybtgaaende Kendskab skildrer deres lagttagelser, men ingen har haft Lyst til at trænge dybere ind i Fænomenerne. Det umiddelbare, markornithologiske dominerer i noget for høj Grad; det er saaledes efter min Mening en Fejl, at den usagkyndige overhovedet ingen